

מ"ת 40901/10/15 - מדינת ישראל נגד פואד אבו סריה

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

מ"ת 40901-10-15 מדינת ישראל נ' אבו
סריה (אסיר)
01 נובמבר 2015

המבקשת

מדינת ישראל

נגד

המשיב

פואד אבו סריה (אסיר)

נוכחים:

מטעם המבקשת: עו"ד נוח רחאל

מטעם המשיב: הובא ע"י שב"ס, עו"ד ארז מושקוביץ'

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים, בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי, (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים").

נגד המשיב הוגש כתב אישום בגין עבירות איומים (שתי עבירות), התנהגות פרועה במקום ציבורי, היזק לרכוש במזיד, הפרת הוראה חוקית והחזקת סכין או אגרופן למטרה לא כשרה.

על פי הנטען בכתב האישום באישום הראשון היה במועד הרלבנטי לכתב האישום בבעלות משפחת דהן עסק פיצוציה ברחוב הגליל בטבריה (להלן: "העסק"). בין המשיב ונאשמת מס' 2 קיימים יחסי חברות. בתאריך 15/10/15 בשעה 3:00 לערך הגיעה הנאשמת מס' 2 לעסק של גב' מירית דהן (להלן: "המתלוננת") והחלה לאיים בכך שאמרה לה כי היא תרצח אותה ותשב עליה מאסר, וכי היא שמחה שאחיה של המתלוננת התאבד ושיישרף בגיהנום והמשיכה לקללה. בהמשך עזבה הנאשמת מס' 2 את העסק, וסמוך לכך הגיע המשיב, נכנס לתוכו והחל לצעוק ולאיים על המתלוננת בכך שצעק לעברה זונה, שרמוטה, משת"פית, כאשר הוא דופק בחוזקה ובצורה מפחידה על דלפק העסק, והמתלוננת

עמוד 1

עומדת בסמיכות לדלפק מפוחדת . בהמשך, יצא המשיב העסק ונכנס בשנית המשיך בצעקותיו כאשר בשלב זה נכנסת לעסק נאשמת מס' 2. המשיב ונאשמת מס' 2 אשר הוצאו מהעסק ע"י העובד אבי מיזן (להלן: "העובד") המשיכו לקלל ולצעוק, כאשר המשיב נכנס שוב לעסק ממנו הוצא ע"י השוטר ליאל חמו אשר נכח בקרבת העסק במסגרת פעילותו לאבטחת מקומות ציבוריים. במעמד זה גרם המשיב היזק במזיד לחלון ראווה של העסק בכך שהשליך בקבוק בירה זכוכית בו החזיק לכיוון החלון וגרם לו לסדקים. על רקע מעשיהם הנ"ל עוכבו המשיב ונאשמת מס' 2 לתחנת משטרת טבריה (להלן: "התחנה") ובהגיעם לתוכה, עת נתבקש המשיב ע"י השוטר הוד בן סבו (להלן: "השוטר הוד") לכבות את הסיגריה בה החזיק, סירב המשיב להיכנס לתוך התחנה, והחל לדפוק על דלפק היומן בתוך התחנה ועל דלת זכוכית של התחנה.

במעמד זה הודיע השוטר קובי בן עקיבא שנכח בתחנה למשיב על כך שהוא עצור והמשיב

נכבל באזיקים.

במסגרת האישום השני נטען כי המשיב בתום חקירתו בתחנה בגלל האמור לעיל, שוחרר בשעה 16:53 ע"י קצין משטרה בתנאים שכללו בין היתר הרחקה מישוב מגורי המתלוננת, העיר טבריה, למשך 8 ימים (להלן: "ההוראה החוקית").

בהמשך ובסמוך לשחרורו של המשיב מהתחנה, הגיע המשיב לגן העיר בטבריה, וביקש מבחור בשם

ויקטור סליוק שהיה במקום להשתמש בנייד שלו (להלן: "ויקטור").

במעמד זה ומשנעתר ויקטור לבקשת המשיב ומסר לו את מכשיר הנייד שברשותו, יצר המשיב קשר

טלפוני באמצעותו עם בעלה של המתלוננת מר רמי דהן (להלן: "המתלונן") במהלכו איים המשיב על

המתלונן באומרו לו: "בשבילי אתה מת אני יגיע אליך".

על רקע מעשיו אלה, נחקר המשיב באותו יום בשנית בתחנה בפני החוקר עלי עוקלה (להלן: "החוקר") כאשר בתום החקירה הודיע החוקר למשיב על מעצרו. בסמוך לכך, ובעודנו בתוך חדר החקירות שלף המשיב סכין גילוח בה החזיק בבגדיו (להלן: "הסכין"), וחתך את עצמו באמצעותה באמה שמאל, ודם זב מידו.

החוקר יחד עם השוטר חוסאם עסקלה שנכח בחדר חקירות, הבחינו במשיב שהוא פצוע והציעו לו

עזרה, בתגובה לכך הצמיד המשיב את הסכין לצווארו שלו שעה שהוא מאיים עליהם כי הוא יחתוך את עצמו, כתוצאה ממעשיו נגרמה למשיב חתך שהצריך טיפול רפואי בתפרים.

טענות הצדדים:

טעונו המבקשת:

מבקשת המבקשת עולה כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב לרבות עדויות מתלוננים, דו"חות

שוטרים, תפיסת כתב ערובה עליו חתום המשיב, עדות העד שמאשר ההפרה ע"י המשיב וכן סרטון שקושר המשיב לחלק ממעשיו וגרסת המשיב בה קושר עצמו לעובדות כתב האישום והמוצג.

עוד טענה המשיבה לעילת מעצר הקמה כנגד המשיב נוכח עברו העשיר בעבירות היזק לרכוש, הדחה בחקירה, איומים, אלימות וריצוי עונשי מאסר שריצה בעברו לא מנעו ממנו להמשיך ולנקוט באלימות. כמו כן כנגד המשיב תלוי ועומד מאסר מותנה בן 4 חודשים מיום 19/7/15 בבית המשפט השלום בטבריה שלא היה בו להרתיעו. עוד הצביעה המבקשת על חשש לשיבוש הליכים והשפעה על עדים לאור עברו הכולל עבירת הדחה בחקירה.

טיעוני ב"כ המשיב :

טיעוני ב"כ המשיב לעניין הראיות לכאורה :

בדיון שהתקיים ביום 25/10/15 הסכים ב"כ המשיב כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב בגין חלק מן העבירות בלבד וכי בהתייחס לחלק מהעבירות נטען כי לא קיימות כלל ראיות לכאורה כמפורט כדלקמן :

א. המתלוננת, הגב' מירית דהן, מתגוררת ביישוב מגדל, כך שלא הייתה כל הפרת הוראה חוקית מצידו של המשיב.

ב. ממזכר של עד אובייקטיבי, שהינו שוטר בשם אופיר עזרא, רשם כי לא ראה שנגרם נזק לחלון. עד אובייקטיבי מדבר על כך שאין היזק לרכוש. המתלוננת מוסרת ביום 18/10/15 כי המשיב זרק בקבוק על הוויטרנה אך לא מציינת כי נגרם נזק.

ג. מהודעתה הראשונה של הגב' מירית דהן, בכתב יד, אומרת שלמשיב אין כל קשר לאירוע נשוא האישום הראשון וגם עדותה השנייה המודפסת מכרסמת ממשית בראיות לכאורה לביצוע עבירת האיומים באישום הראשון.

ד. המשיב שוחרר לאחר האירוע נשוא האישום הראשון.

ה. באשר לאישום השני, אין הפרת הוראה חוקית ואף נגרם עוול למשיב שנגרר לתחנת המשטרה.

לגבי האיומים הטלפוניים, יש ראיות לכאורה בעניין זה כלפי בעלה של מירית, אותו רמי, לפחות לפי גרסתו. המשיב אומר שדיבר איתו בטעות.

לגבי החזקת סכין, המדובר בחצי להב של סכין גילוח, איתו המשיב חתך את עצמו לאור התסכול שלו.

טיעוני ב"כ המשיב לעניין היעדר עילת מסוכנות ולחילופין שחרור בתנאים מגבילים:

א. המשיב שוחרר בגין האישום הראשון ונעצר בגין האישום השני.

ב. ניתן להורות על שחרורו, בהרחקה מהיישוב מגדל וניתן להוסיף תנאי שלא יתקרב מרחק של 300 מטרים לאותו קיוסק של המתלוננים, הגב' כרימה נוג'ידאת שהינה אשתו של המשיב, גרה ביישוב נוג'ידאת, מוכנה לחתום על ערבות צד ג'. אם בית המשפט יסבור כי יש להותירו ביישוב נוג'ידאת מסכימה ההגנה, אך לא סבורה שזה המקרה המתאים למעצר בית. לשאלת בית המשפט השיב ב"כ המשיב כי אין ההגנה מציעה חלופת מעצר שתכלול יותר ממפקחת אחת.

דיון והכרעה:

בבוא בית המשפט להכריע בבקשת מעצר עד תום ההליכים, בהתאם לסעיף 21 לחוק המעצרים, עליו לבחון את שאלת קיום ראיות לכאורה, עילת מעצר וחלופת מעצר.

ראיות לכאורה:

בית-המשפט הבחין את קיומן של ראיות לכאורה לשם גיבוש השלעילת מעצר, אינו נדרש, אלא לבחון האם דיבראיות אשר הובאו בפניו, באמת כוננה במהלך המשפט, כדילהוכיח את אשמת המשיב מעבר לכל ספק סביר (ראה: בש"פ 8087/95 שלמה זאדה'נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 133, 148).

בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד. ראו לעניין זה:

"על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראו: בש"פ 385/11 ציון נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 20.1.11) (להלן: עניין ציון); בש"פ 9376/09 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 1.12.09))." [בש"פ 352/11 ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 25.1.11)]. פסקה 9 להחלטה.

מהכלל אל הפרט :

1. מטעמי ב"כ המשיב עולה כי אין מחלוקת בגין קיומן של ראיות לכאורה בגין ביצוע עבירת ניסיון להיזק במזיד הגם שחולק על קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירה המושלמת של גרימת היזק במזיד. עוד אין ב"כ המשיב חולק על קיומן של ראיות לכאורה בהתייחס לביצוע עבירות האיומים באישום השני. כמו כן מוסכם כפי שהובהר על ידי הצדדים בדיון בפני כי אין מתקיימות ראיות לכאורה בגין עבירת הפרת ההוראה החוקית.

2. המתלוננת מציינת בהודעותיה מיום 15/10/15 שעה 13:30 ו - 15/10/15 שעה 14:35 כי הנאשמת היא הדמות הדומיננטית באירוע נשוא האישום הראשון, היא שאימה עליה וכי חלקו של המשיב

בהשלכת בקבוק על דלת הזכוכית של העסק אשר גרמה לסדיקת הדלת. בעדותה מיום 18/10/15 מוסרת המתלוננת כי מפחדת מהמשיב, רועדת ממנו פחד מוות ולכן לא רצתה לערב אותו בהודעותיה הקודמות, פוחדת שיבוא לעסק ויפגע בה. לאחר שהבינה כי הכל מצולם רואים שזרק הבקבוק ודופק על הדלפק. המשיב גם קילל. על פניו קיימת סתירה בגירסת המתלוננת אך המתלוננת מסרה הסבר אשר יכול בנסיבות העניין להימצא סביר ומתקבל על הדעת. לאור העובדה כי לא מצאתי בתיק החקירה דו"ח צפייה מסודר אלא התייחסות החוקר למה שנראה במצלמות האבטחה בגוף עדותה של המתלוננת מיום 18/10/15 צפיתי אף אני בדיסק מצלמות האבטחה וראיתי כי אכן המשיב נכנס לעסק המתלוננים, דופק על גבי הדלפק ומפנה אצבע באופן מאיים. לפיכך אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב באישום הראשון לביצוע עבירות איומים, התנהגות פרועה במקום ציבורי. בהתייחס לעבירת היזק לרכוש במזיד מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירת ניסיון לביצוע עבירה זו באשר השוטר לא הבחין בחבלה לזכוכית (המשיב מודה בחקירתו כי השליך הבקבוק והדבר מתועד במצלמת האבטחה).

3. בהתייחס לאישום השני מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירת האיומים באשר המשיב מוסר בחקירתו גירסה תמוהה כי לא יודע איך התקשר אליו ויש בדבריו לחוקר כי אמר למתלונן שאינו קיים עבורו משום ראשית ראיה. זאת בנוסף לעדות המתלונן עצמו בגין האיומים המיוחסים למשיב בכתב האישום.

4. בהתייחס לעבירת החזקת הסכין למטרה לא כשרה הרי שהחפץ החד שנתפס על ידי השוטרים עונה לכאורה להגדרות סכין, אין ספק שיש בכוחה לפצוע באשר המשיב פצע עצמו ומדו"ח השוטר חוסאם עוקלה עולה כי המשיב איים לחתוך עצמו אל מול עיני השוטר אשר אמון על שלום המשיב בהיותו עצור בתחנת המשטרה.

לאור האמור לעיל אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה טובות כנגד המשיב לביצוע העבירות המיוחסות בכתב האישום למעט לביצוע עבירת הפרת חוקית והעבירה המושלמת של היזק במזיד.

עילת מסוכנות:

סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי:

"(א) הוגש כתב אישום, רשאי בית המשפט שבפניו הוגש כתב האישום לצוות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים, אם נתקיים אחד מאלה:

(1) בית המשפט סבור, על סמך חומר שהוגש לו, כי נתקיים אחד מאלה:

(א) קיים יסוד סביר לחשש ששחרור המשיב או אי-מעצרו יביא לשיבוש הליכי משפט, להתחמקות מהליכי שפיטה או מריצוי עונש מאסר, או יביא להעלמת רכוש, להשפעה על עדים או לפגיעה בראיות בדרך אחרת;

(ב) קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור, או את בטחון המדינה.

משקבעתי כי קיימות ראיות טובות לכאורה כנגד המשיב לביצוע מרבית העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ניכר כי מתקיימת במקרה זה עילת מסוכנות במדרג חומרה גבוהה המבוססת על שלושה טעמים עיקריים:

(1). מעדות המתלוננת מיום 18/10/15 עולה כי חוששת חשש אמיתי מפני המשיב, עד כי היתה

עמוד 5

מוכנה להמעיט בחלקו במסגרת תלונתה הראשונית.

(2). התנהגותו של המשיב נטולת רסן באשר מגיע למקום העסק של המתלוננים, מאיים לכאורה, מתפרע ומשליך חפץ בנסיון לגרום נזק לשמשת העסק ולא מסתפק לכאורה בכך אלא שלאחר ששוחרר בתחנת המשטרה שב ואיים לכאורה על המתלון בפגיעה בו, החזיק סכין מאולתרת בתחנת המשטרה, פצע עצמו ואיים לחתוך את עצמו. התנהגות זו מצביעה על חוסר מורא המשיב מן החוק ורשויות אכיפת החוק.

(3). גם אם אצא מנקודת הנחה כי ספק אם ניתן יהיה להפעיל המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד המשיב (מאחר וקבעתי כי לא קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה המושלמת של היזק במזיד לרכוש) הרי שעברו הפלילי של המשיב מכביד וכולל ביצוע עבירות הצתה, היזק במזיד ברכוש (מס' עבירות), חבלה במזיד ברכב, עבירות אלימות קשות לרבות אינוס, סמים ואף עבירות החזקת סכין למטרה לא כשרה. בגין עבירות אלו ריצה מאסרים רבים בפועל, חלקם ממושכים.

חלופת מעצר

סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

קובע:

"(ב) בית המשפט לא יתן צו מעצר לפי סעיף קטן (א) אלא אם כן נוכח, לאחר ששמע את הצדדים, שיש ראיות לכאורה להוכחת האשמה, ולענין סעיף קטן (א)(1), לא יצווה בית המשפט כאמור, אלא אם כן נתקיימו גם אלה:

(1) לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של המשיב, פחותה".

ב"כ המשיב הציע להסתפק בהרחקת המשיב מהעיר טבריה ולחילופין הרחקה לכפרו בעיינה נוג'דא או מעצר בית בביתו בבעיינה נוג'דא בפיקוח אשתו, הגב' כרימה נוג'דא (להלן: "המפקחת המוצעת"). המפקחת המוצעת העידה כי אינה יודעת במה מואשם המשיב, תתקשר למשטרה באם יפר התנאים אך אינה יודעת מה מס' הטלפון של משטרת ישראל לצורך דיווח על הפרה, מסרה כי לא התלוננה על המשיב שתקף אותה אך אישרה כי "היתה בעיה קטנה והיא נגמרה".

לאחר ששקלתי טיעוני הצדדים ולאור קביעתי כי קיימות ראיות לכאורה בגין מרבית העבירות המיוחסות למשיב ועילת מעצר ולאחר ששמעתי המפקחת המוצעת מצאתי כי אין בחלופה המוצעת כדי לאיין מסוכנותו של המשיב כלפי הציבור הרחב בכלל והמתלוננים בפרט וזאת מהטעמים הבאים:

א. החלופה המוצעת אינה מציעה ריחוק ג"ג ממשי באשר המרחק מהכפר בעיינה נוג'דא למקום מגורי

המתלוננים ועבודתם הינו מרחק נסיעה של כעשרים דקות בלבד, וזאת גם אם הייתי יוצא מנקודת הנחה כי הוצעה בפני חלופת מעצר בדמות מעצר בית מלא.

ב. התרשמתי מהמפקחת המוצעת כי חשה צורך לגונן על המשיב וכי אינה מתאימה למלאכת הפיקוח עליו. המפקחת המוצעת אינה יודעת במה מואשם המשיב, אינה יודעת להיכן יש להתקשר בעת הפרה, מגמדת אלימותו של המשיב כלפיה באשר הורשע בגין תקיפתה ועבירות נוספות בשנת 2009 ונשלח למאסר ממושך בן 18 חודשים כשלדבריה מדובר אך ב"בעיה קטנה" בלבד. ספק רב בעיני אם המשיב שלו עבר פלילי מכביד ואלים ביותר סר למרותה של המפקחת המוצעת.

ג. מדובר במפקחת שהינה קרובת משפחה מדרגה ראשונה וכבר נפסק כי שליחתו של אדם למעצר בית, בבית משפחתו בפיקוחם של בני המשפחה הינה דרך בעייתית מעצם טבעה.

לשם המחשה ר' דבריו של כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 2663/09 - מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 2009(1), 5270(29/03/2009):

"הקושי שמוצא אני בחלופה המוצעת היא היותה אצל בני משפחה מדרגה ראשונה, אף שאין חולק כי הם אנשים נורמטיביים בהחלט, כפי שגם מצא השופט קמא. אלא שיש קושי מובנה, שכבר דובר עליו בהחלטות מעצר בעבר, בפיקוח בני משפחה; ראו בש"פ 7602/04 מדינת ישראל נ' אבו אלהווא (לא פורסם) (השופט גרוניס). במקרה זה גם בני המשפחה, עם כל התייחסותם החיובית - ככל הנראה - למתלוננת (הם היו גם בטלפון ביום התקרית הקשה 8.2.09 וניסו להרגיעו), לא היוו חסם להתנהגות לא טובה של המשיב. על כן יש לטעמי להציע חלופה אחרת, שאינה בני משפחה מקרבה ראשונה, במרחק ממקום המתלוננת, בתנאים שקבע בית המשפט קמא, ככל משפטם וחוקתם, בצירוף יכולת המשטרה לבקר ולבדוק את קיום החלופה".

ד. החלופה שהוצעה כוללת פיקוח אנושי יחיד וכבר נאמר לא אחת בפסיקה כי פיקוח שכזה הינו פיקוח בעייתי המועד לכישלון בשל הקושי בפניו ניצב המפקח ההופך בעל כורחו למעין משוחרר בתנאים מגבילים בעצמו ולאור הצורך הטבעי של המפקח לצאת את כתובת מעצר הבית.

ה. לכל אלו אוסיף ספקות ממשיים האם ניתן כלל לתת אמון במשיב שבפני כי לא יפר תנאי השחרור בערובה וזאת לאור המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו לציבור הרחב ולמתלוננים בפרט וחוסר מוראו מהחוק ורשויות אכיפת החוק.

בחנתי טענת ב"כ המשיב כי המבקשת הפלתה המשיב לרעה בשעה ששחררה החשודה הנוספת בפרשה, הגב' שולה איבגי (נאשמת מס' 2) והגישה הבקשה למעצר עד תום ההליכים כנגד המשיב בלבד. אכן מצאתי כי עברה של הנאשמת

הנוספת שולה איבגי מכביד אך חלקה של הנאשמת הנוספת באישום הראשון בלבד ולא נטען כי עברה לכאורה עבירות נוספות לאחר שחרורה ממעצרה, המשיב נטל חלק פעיל באישום הראשון לרבות אלימות בה נקט לכאורה כנגד רכוש והוסיף לאיים לכאורה על המתלונן ובפגיעה בעצמו לרבות החזקת סכין בתוך תחנת משטרה במהלך חקירה, ההלכה הקובעת כי רק בנסיבות חריגות אשר אינן מתקיימות בעניינו יש מקום להורות על מעצר עד תום ההליכים בעניינו של אדם משוחרר וכל זאת לאחר ששוחרר המשיב ממעצרו ונראה כי לא נרתע כלל ממעצרו או שחרורו בגין האישום הראשון.

לאור האמור לעיל מצאתי כי חלקו של המשיב במכלול העבירות המיוחסות לנאשמים הינו דומיננטי וכי יש מקום לאבחנה שערכה המאשימה בין המשיב לנאשמת הנוספת בסוגיית העתירה למעצר המשיב עד תום ההליכים.

ב"כ המשיב לא ביקש לקבל תסקיר מעצר בעניינו של המשיב ולאור התרשמותי כי החלופה המוצעת רחוקה מלאיין מסוכנות המשיב או להפחיתה במידה הנדרשת לא מצאתי מקום להורות במקרה זה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב.

לאור האמור לעיל אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו תוך ששמורה לב"כ המשיב הדרך להציע חלופת מעצר הדוקה אשר תיבחן באם תוגש כזו במסגרת בקשה לעיון חוזר.

**ניתנה והודעה היום י"ט חשוון תשע"ו,
01/11/2015 במעמד הנוכחים.
ניר מישורי לב טוב, שופט**